

toda bilo ga je le nekoliko kapelj. Do Kahire, in znabiti še nekoliko više, je namreč še včasih dež, v srednjem in zgornjem Egiptu pa ga ni nikdar. Nil in obilna rosa ga namestujeta.

Vsi oslavljeni in poterti dospemo poslednjič ob petih po poldne v Kairo, in ko se v gostivnici uselimo, se ni nikomur ljubilo, še kam iti.

(Dalje sledi.)

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Zagreba na vseh Svetnikov dan. K. Ž. — Ledeni sever je ostro pihal od medvedgradskega gorovja, ko se na večer podam tukajšne pokopališča obiskat. Najpervo grem k sv. Jurju, kjer zagrebška gospôda spava večno spanje pričakovaje trombente glas. Že od daleč sem vidil berleti sto in sto lučic, svetlobo bengaljskega ognja in mnogoznačnih transparentov. Ko pa stopim skoz pokopališčne vrata, me strašno v serce zbode, da na spomeniku „nedužne žrtve“ leta 1845 ni ne ena lampica gorela! — Bliže stopivši na to sveto mesto še le zapazim, da na spomeniku spavajoči lev je bil ovenčan s kitico belih, rudečih in modrih georginj. Lahkeje so dihale moje sklonjene persi, hitreje mi je začela biliti oterpnjena serčna žila, zane-marjal sem vse druge razsvitlečine, ker le ta ovenčani lev je mi zanimiv bil in več misel v meni zbujal, kakor vsi drugi bogato okinčani grobovi. Od spomenika „nedužne žrtve“, ki je kmali pri vratih, hitim h grobu našega rojaka in horvaškega pervega lirikarja Stanko Vraza, ki je v sredi pokopališča. Vse je bilo okolj in okolj razsvitljeno, samo genij na liri verh spomenika sloneči je žalostno gledal po tmici okoli. In vendar je bilo, kakor da bi bila cela razsvitljava le njemu samemu veljala, kakor da bi se bili vsi složili le njega samega razsvitljati, ki je v sredi stal in tem bolje vidljiv bil. Bliže pridši vidim, da je tudi genij bil enako ovenčan kakor „nedužna žrtva.“ Hvala tebi mila roka, ki si se usmilila teh dveh prvih spomenikov jurjevskega pokopališča. Ovenčala si ju v imeni cele Horvatske. Hvala ti! — Sadaj pa še nekaj! Gotovo se ne bo noben Slovenec osodil, naj bo še tako terd špecifikar, našega rojaka Stanka Vraza slovenskim apostatom prištevati. Bilo bi to greh. Saj so tudi Horvati naši ljubljeni sorodni bratje. Res je sicer, da je med Slovenci število apostatov obilo, pravih domoljubov pa dosti manje in da cela jeremijada bi se dala v tem spisati, al kaj bi tudi hasnilo! — Stanko Vraz je bil v strožjem smislu našinec, in to, mislim, me upraviči, tudi besedico o zadevah njegove literarne zapuščine spregovoriti. Osem let ga že krije zemlja in še zmiraj leži zaklad njegove zapuščine v prahu kakošne knjižnice. Ni mi bliže znana njegova oporoka, al kolikor je po časopisih, zlasti „Neven-u“, na dan prišlo, je obečala matica ilirska Stanko Vrazevi sestri, sedaj udovi Ančki Mahoričevi v Ilovci v miklavžki fari blizo Lutomera, za odstop in prepuščenje vseh pravic do bratove zapuščine revnih 50 gold. srebra! Sestra pa, prosta slovenska kmetica, ni htela ponudeni 50 gold. vzeti in tako je že preteklo več let, da se ni nič več o ti stvari javno govorilo. Možje, ki imate v teh zadevah določivno besedo, ki imate morda Stanko Vrazovo zapuščino v rokah, in ki Vam je znana njegova zadnja oporoka, ne mudite se dalje in dajte na beli dan, kar že dosti predolgo zanemarjeno leži v kakem kotu! Dajte narodu, kar narodu gré! Stanko Vraz je imel mnogobrojno prijateljev ne samo v Zagrebu, temuč v celi Horvatski, za katero je živel in pel, — kako to, da po njegovi smerti, kakor vidimo, mu dosihmal ni ne edeu tega prijateljstva učinil, da bi se bil za izdanje njegove literarne zapuščine pognal in tako nov nevenljiv list v venec pesniške njegove slave vpletal! „Kar nočeš, da se ne učini tebi, ne učinaj drugim.“

Iz Súhora pri Metliki smo zvedili, da je v noči med 30. in 31. okt. strašen vihar razsajal. Na farovžu in na cerkvi je nek tû in tam streho popolnoma razkril, veliko okenj podrobil, in na to v cerkvi svečnike prevrnil, sveče polomil, polstre, križ in drugo pripravo na tla pometal in s snegom posul in še veliko druge škode napravil. Tudi poštni voz je prevrnil ravno nad Hrastom, neko vasjo Súhorske fare, in konduktor je mogel ljudi najemati, da so mu voz spravili v Metliko, in sicer kakih 5 ur pozneje, kakor bi bil imel tje priti.

Iz Ljubljane. Pretekli četrtek so bile v našem listu oznanjene preskušnje učencov kmetijske šole. Podverglo se je tem preskušnjam 6 učencov, med katerimi je eden, Simončič iz Leskovca, triletno šolo doveršil, Kern in Leskovec drugo leto, Barborič in Gostiša pa prvo. Knez je konec leta zbolel, da ni mogel k izpraševanju priti, pa je kmalo od konca šole zapustil za to, ker se je očetu kmetu smilil, da bi se fant mogel toliko učiti!! Izpraševani šesteri učenci so pokazali, da so se veliko naučili v kmetijstvu in kmetijski kemii in fiziki, iz katerih nauk so gosp. fajmošter Zalokar izpraševali, in rastlinoznanstva, sadjo- in murvoreje in reje gojzdnega lesa, iz ktere je izpraševal gosp. Fleišman, iz živinoznanstva in reje domače živine, iz ktere je izpraševal dr. Bleiweis — se vé da vse v slovenskem jeziku. Gosp. prof. Konšek kot cesarski komisar in gospod Terpinč, predsednik kmetijske družbe, ki sta še z nekterimi gospodi bila pričujoča in sta tudi marsiktero vprašanje zastavila, sta bila prav zadovoljna z izpraševanimi fanti. Le škoda, ako bi kmetijska šola mogla zavolj nehanja štipendij jenjati, kar pa še zmiraj upamo, da ne bode. — Drugo pot bomo povedali tudi od preskušinj iz podkovstva in živinozdravilstva, v kateri šoli je letos toliko učencov bilo, da še skor nikoli toliko.

Novičar iz raznih krajev.

Iz Dunaja. Najvišji ukaz veli, poveljnik regimenta ne sme vojaku, kateri se zoper kako vojaško postavo pregreši, ne več kakor k večjemu 40, poveljnik bataljona k večjemu 30 in poveljnik kompanije k večjemu 20 palic ali šib nakloniti.

— Prošnje, da bi se Istra iz avstrijske colne zveze izločila, ministerstvo ni uslišalo.

— Štempelj štacunarskega blaga je 1. nov. nehal.

— Doslej je bilo blizo 100 milijonov novih krajcarjev in polkrajcarjev kovanih. Kje so nek?

— Perva vožnja za poskušnjo po železnici od Dunaja do Linca je bila 2. t. m.

Iz Solnograda. Prevzvišeni gosp. nadškof Maksimilian Jožef so izvolili solnograškega korarja in vodja ondašnjega semenišča, prečastitlj. gosp. Val. Wiery-ta, doktorja bogoslovja, za knezoškofa kerške škofije na Koroškem. Lahko rečemo, da so Korošci to volitev z veseljem sprejeli.

Iz Tiroljskega. Slišati je, da bodeta pruski kralj in kraljica iz Merana dalje potovala v Florenco in potem do Palerme.

Iz zgornjega Štajerskega. Iz Admonta 4. nov. Pri nas je padel sneg že 30. oktobra komole debel. Drevje je imelo še zeleno listje in na nekterih drevesih je viselo še pozno sadje, pokrito z sneženo odejo.

Iz Bisaga na Horvaškem se piše „Gosp. listu“ prav prepričavno o potrebi kolikor moč pozne tergatve. Lepo se ondi dokazuje, da po jeseni in zrelosti grojzda se mora vselej ravnati terganje, ne pa po starem prigovoru, ki, na priliko pravi:

Za toga dojde sveti Mihal,
Groždje dozreli, bodem ga bral.